

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

A nyní na cestě domů o tom přemítala a brala se tím směrem již pořád dále. Trpkost její tím jen rostla. Vzpomínala na léta mládí, na toho bledého, dobrého hochu, jenž tak často se jí ujal a jemuž ona po svém způsobu odměňovala se svou přichylností. Čekala na něho s radostí, těšíc se, že přinese požehnání do otcovského domu — a teď? — Stává se mezi ní a jejího muže! A znovu se jí namanula otázka, na čí stranu se postaví starý Dvorecký?

Když došli do mlýna, byl páter Vojtěch již doma. Cestou patrně se již byl uklidnil a sám sobě domluvil. Veselým hovorem při obědě snažil se setřít dojem pokaženého kázání.

"Nic platno," řekl otec. "Člověk je jako ta rostlina. Když ji přesadí do jiné půdy, třeba byla jejímu vzrůstu i příhodnější, než se zas ujme, vždycky trochu postonává. Tak nějak mne to dnes při tom kázání popadlo! No, však to příští neděli zas napravíme."

Frantina snažila se při obědě zapřísti Vojtěcha v delší rozhovor, ale on se již jako jindy skoro vyhýbal.

"Nu, nechme ho, Frantino," řekl pan otec, když se syn hned sotva že lžiči odložil, uchýlil zas do své světnice. "Snad si přinesl nějaký zármutek z ciziny. A co zde doma našel? Hrob své matky a mne. A že mival nebožku vždycky radši než mne, působí mu ten hrob více zármutku, než já potěšení. Až bude tu déle mezi námi, přivykne i nám i tomu hrobu!"

Odpoledne mlýn odpočíval. Mléti bylo málo, vody ještě méně, nebylo tedy třeba nedělní práce a chasa vypravila se z domu. Mlynář se ženou, stárkem a některými sousedy seděl na lávce před stavením v přátelském pohovoru. Rozprávěli o minulém i budoucím, o všem možném i nemožném, o věcech vážných i hloupostech, jak komu co právě napadlo. A když někdy nit hovoru docházela, navazovali novou a páter Vojtěch byl tu obyčejně uzlíkem.

Mlynářka nějakou chvíli tu poseděla se sousedy, ač hovor se nešťastnila. Bylo jí nějak hořko výdechem, ale těžký, namáhavý, kolem srdce. Cítila potřebu vymluvit se, ale těm zde ovšem nemohla vykládat, co jí na duši páli. Konečně při vhodné příležitosti se zvedla. Vojtěch je teď sám doma — promluví si s ním! Nač obrátí se pochybnostmi a trpkostí? Snad opravdu se jí to jen zdálo a Vojtěch vidným slovem rozpráší všechny ty mraky, jež jí náhle počaly kalití klidnou oblohu manželského štěstí.

Frantina vešla do mlýna a první krok její byl k malému zreádka, jež viselo v éleďniku na stěně. Nebyla si toho ani vědoma, že se před ním postavila, do něho se zadívala, vlasy z čela si sčísala a šátek na hlavě urovnala. Byla všecka zaujata myšlenkami na Vojtěcha, s nímž chtěla promluvit. Nebyl to tak lehký krok. K němu a s výčitkami! Byl Vojtěch, třeba synem jejího muže, přece jen knězem, posvátným Pánem! Na jiného byla by si resolutní Frantina dokročila zcela rozhodně a bez velkých okolků by se ho byla zeptala, zda uznává práva, jichž nabyla počestným sňatkem s mly-

nářem Dvoreckým, a zda chce její postavení jako paní domu respektovati. Ale s Vojtěchem to bylo ovšem trochu těžší.

Konečně odtrhla se od zreádka a šla. Myšlenka, aby snad na Vojtěcha svým zevnějškem učinila lepší dojem, jí ani nenapadla. Nemyslila na nic, než na své postavení v domě, na svou důstojnost, kterouž viděla uraženou Vojtěchovou nevšímavostí. Ale přes to, když se tak na sebe v zreadle zadívala, kmítla jí hlavou myšlenka, že Vojtěch, když sám z toho újmy neměl, že ona tu ve mlýně byla, nemusel se stydět za ni, jež byla by věru mohla se dostat na místo jiné, neméně slušné a ne za vdovec, jenž měl již bezmála pět křížků — — A tu Frantina pocítila poprvé jakousi trpkost, tentokrát ne proti Vojtěchu, ale proti mlýnáři. — "Jaké pak zavidění hodné štěstí! To abych si ještě vyprošovala a omlouvala?"

Ale přece šla. Leč dlouho jí ta cesta do patra trvala, dlouho postála přede dveřmi světnice, již Vojtěch obýval, než zaklepal. — Čekala, — uvnitř se nic neozvalo. Zaklepal znovu — a zase ticho. — A přece věděla, že je doma, poněvadž ho neviděla odcházet. Či snad by spal? Nemohou se dočkat odpovědi, chtěla se již vrátit, ale pak jí napadlo, že je zde hospodyně, paní domu a že může přece bez dovození vejít, kamkoli jí libo. — Stiskla kliku a vešla.

Páter Vojtěch seděl tu s rukama o stůl opřenýma a s hlavou do dlaní sklopenou. Tak byl zabrán do myšlenek, že ani její kroky, ani vrznutí dveří ho nerušilo.

Frantina, již v tom okamžiku se zdálo, jakoby jí bylo cos srdce stisklo.

Neslyšel ji, neotočil se. Byl by snad sedě u stolu usnul? Frantina pokročila blíže k němu, a tu zrak její padl na obrázek, jež měl Vojtěch státi před sebou na stole a do něhož se tak byl zadíval, že ani neslyšel.

Mlynářka při pohledu tom div že nezkríkla, neboť z malého obrázku vyzírala na ni — její vlastní tvář.

Bezděky utrhla ruku, kterou již již chtěla vložiti na rámě Vojtěchovo. Pojata jakousi hrůzou byla by nejradyji utekla, ale bylo již pozdě. Vojtěch v tom pocítil, že tu není sám a otočil se. I on se ulekl, ba skoro sděsil — —

"Frantino!" vzkríkl a vzhopil se ze židle, při čemž obrázek, opřený o jakousi knihu, padl na stůl a odtud na zem.

Mlynářka zmatena, shýbla se pro obrázek a položila ho na stůl před Vojtěcha zadní stranou, aniž se naň podívala. Jindy, kdyby byla uzřela jinou divčí tvář, byla by si ho jistě prohlédla, byla by zažertovala, než by mu ho byla vrátila. Ale zde viděla své tady, viděla sebe a to jí prochvělo tak mocně, že za nic na světě byla by nedovedla na obrázek ten se podívat.

Frantina se zase vzpřímila. — Moeným pohnutím myslí a shýbnutím vchala se jí všecka krev do tváří a zaplanuly oči. Stáli tu proti sobě chvíli mlčky v rozpacích. Oběma bylo jako lidem, již se byli přistihli při něčem nedovoleném a oba cítili, že stalo se něco velkého, něco co mělo na celý jejich další život vliv.

Konečně Vojtěch první se opa-

noval. Byl knězem, byl člověkem zvyklým zapíratí v sobě člověka. "To jsou k nám hosté! Až jsem se vás zálekl, panímámo!" zvolal s nucenou veselostí, "Vítám vás, vítám ve své samotě!"

To slovo "panímámo" zdálo se, jakoby mu nějak nerado ze rtů splyvalo. Také Frantiny dotklo se nějak nepřijemně, ale zároveň způsobilo, že se rychle vzpamatovala, proč sem vlastně přicházela, proč sem vlastně přichází.

"Pan otec sedí dole před mlýnem se sousedy," řekla klidněji. "A mne napadlo, že bych mohla zajít k vám, velebníčku, a zeptat se vás na něco, co bych ráda měla vyjasněno mezi námi."

"Mezi námi?" opakoval Vojtěch a s jakousi bázní pohlédl na obrázek na stole ležící. Leč ihned zase se opanoval a srdečně zvolal: "Sedněte tedy u mně, ať mi neodnesete spaní! Tatínek mi beztoho vyčítá, že se mi pod otcovskou střechou nespí, jak by býti mělo."

"Však to je právě příčina, pro kterou i já dnes k vám přicházím, velebníčku," řekla mlynářka, jež slovo "velebníčku" s důrazem vyslovila, jakoby sobě i jemu chtěla připomenouti, co mezi nimi stojí. "I mně se tak nějak zdá, jakobyste se tu doma nechtěl spokojen, jakoby vás tu něco tížilo, mrzelo — no nevím, jak bych to řekla! A tak si myslím, nejméně snad já vám zde na závalu, protože — odpusťte — protože co jste tu doma, na mne jste věru ještě vlidného slova nepromluvil, ba jako byste se štítil na mne pohlédnouti!"

Vojtěch s úžasem sepal ruce na prsou a div že nezkríkl. "Frantino!" dralo se mu zase na rty, leč vzpamatoval se, před kým stojí.

Mlynářka byla tím jeho pohledem odzbrojena. Vyčítala rázem, že její žaloby a stesky postrádají vsí oprávněnosti, že Vojtěch není jí nepřitelem. Ale že již jednou začala mluvit, musila i odpovědět. Leč právě proto, že mizelo všecko podezření a tím i trpkost, zněl její hlas nyní mile dojímavě.

"Ano, velebníčku! Odpusťte, krivdím-li vám, ale tak se mi zdá, že nemůžete zapomenout na tu malou Frantinu z nuzné děti opovrhovaly, kterou jste odháněly, když se mezi vás chtěla plést a s vámi hrát, a že vás mrzí, že právě já jsem tady zaujala místo po vaší nebožce matce."

"Ani sluchu nemohu uvěřit," odvětil Vojtěch, v němž zase již zvitčel kněz s celou svou převahou, již vůči každému dovedl přivést k platnosti. "Což byste tak krivě o mně smýšlela? A zapomněla jste, že jsem já už jako malý hoch vám dost dával na jevo, že nedělám rozdílu v tom, je-li kdo ze statku nebo z chaloupky? Zaponěla-li jste to vy, já nezapomněl," dodal vřele.

Mlynářka byla nadobro odzbrojena a již nemohla než dáti se na ústup.

"Nezapomněla jsem ani já," řekla vděčně. "Tolik dobrého jsem od vás zažila, a snad právě proto mne teď vaše lhostejnost a chladnost tím více bolela. Ale už vidím, že jsem hloupá ženská. Odpusťte mi!"

"Nemám co bych odpouštěl. A děkuji vám, že jste mi připomenula, čím jsem povinen manželce svého otce. Ale prosím vás, kdybyh zas něco bylo, považte, že jsem tak trochu podivín; a že tudy —" ukázal si na prsa — "to snad není zcela v pořádku!"

"Pro pápa Boha!" vyjekla Frantina. Pokračovala.

Něco je chybného. Váš pocit dává to na jevo; váš pohled to ukazuje. Vy nemusíte vědět, co to je, a nebudete vědět, co máte dělati, ale neúčinte chybu, obraťte-li se na

DRA. PETRA

HOBOKO

STARODÁVNÍ BYLINNÝ LÉK.

Neobsahuje nic, než to co nám udělá dobře. Vyčistí krev, sesílí a oživí celé ústrojí. Není to pollicový lékárnický lék. Dodáván zvláštními jednateli.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
112-114 Již. Hoynes Ave. CHICAGO, ILL.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvévé pivo. Jest lehké, perlivé se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to lacné pivo v nížádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepší, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvévé na celém světě.

Riley Brothers Co.

VELKOBOCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

A. N. Frick & Son Co.

Velkobochodníci a importéři

LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick Herbetz.

Tel. 544. 1001 Farnam ul., Omaha.

HOTEL PRAGUE

ČESKÝ HOSTINEC U MĚSTA PRAHY

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte vytečený Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.

Krajané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejen peněz, ale znavíte se všelikých nesnází. O hojnou příděť krajanů žádá

Tel. A 1814. 25tř JOSEF MARUŠÁK.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Com.

prodávají v velkém

Tlačené, vyráběné a lakované plechové nářadí. — Cinovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ocelový drát, šroubky, matičkové zboží, bloky, střílné zbraně, náboje a s. rožnovné zboží všeho druhu.

9th & Kearney

Omaha, Neb.